

STEVE BERRY VESZEDELMEKES HAZAFIAK

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”
Dan Brown

VELENCE, OLASZORSZÁG

NOVEMBER 10., HÉTFŐ

22 ÓRA 40 PERC

COTTON MALONE A FÖLDRE VETETTE magát, miközben golyók záporoztak az üvegfalra. Szerencséjére a panel, amely a helyiségeket egymástól elválasztotta, nem tört össze. Megkockáztatott egy pillantást a tágas előtérre, és a félhomályban elemlámpa fényét vette észre. A fénynyaláb egy automata fegyver rövid csövére volt rögzítve. A támadója és közte lévő üvegfal különlegesen erős volt. Némán hálát rebegett az ismeretlen tervezőnek az előrelátásáért.

Nem sok választása maradt.

Nem igazán ismerte az épület nyolcadik emeletének az alaprajzát, hiszen most járt itt először. Azt remélte, hogy észrevétlenül kileshet egy komoly pénzügyi tranzakciót. Húszmillió amerikai dollárról volt szó, amelyet két nagy zsákba gyömöszöltek, és Észak-Koreának szántak. A pénzátadás azonban vérfürdővé változott: a szomszédos irodában négy embert megöltek, a gyilkosuk – rövid, fekete hajú, biztonsági őrnek öltözött ázsiai kinézetű férfi – aztán őt nézte ki magának.

Fedezéket kellett találnia.

De legalább volt fegyvere, egy Beretta és két tartalék tár, amelyet a Magellán Ügyosztálytól kapott. Az, hogy fegyverrel utazhatott, annak volt köszönhető, hogy ismét nála volt az Egyesült Államok Igazságügyi Minisztériumának jelvénye. Azért egyezett bele, hogy ideiglenesen megint alkalmazták, mert így próbálta elterelni gondolatait a kop-

penhági ügyekről, meg keresni akart egy kis pénzt, mivel a kémkedésért jól fizettek.

Gondolkozz!

Lehet, hogy túlerőben vannak, de az eszén nem jártak túl.

Tartsd ellenőrzésed alatt a környezetedet, és akkor te irányítod a dolgokat!

Balra rohant a folyosón, aztán keresztül a mozaikpadlós helyiségen, amikor újabb sortűz végül darabokra törte az üvegfalat. Befordult egy sarkon, ahol mindkét oldalon mosdók nyíltak, és továbbszaladt. Távobabb kézikocsi állt. Észrevette egy iroda félig nyitott ajtaját, és bent meglátott egy egyenruhás nőt, aki igyekezett meglapulni a sötétben.

– Bújjon az íróasztal alá, és maradjon nyugton! – súgta neki olaszul.

A nő máris így cselekedett.

Ez a civil még problémát okozhat. A Magellán Ügyosztály jelentéseiben az ilyet *járvulékos veszteségnek* szokták nevezni. Utálta ezt a megfogalmazást. Pontosabb lenne úgy, hogy valakinek az anyja, apja, fivére vagy nővére. Ártatlanok, akik keresztűzbe kerültek.

Már csak néhány pillanat, és felbukkan az ázsiai.

Észrevett egy másik ajtót, és besurrant a sötét helyiségbe. Egy másik ajtó a szomszédos szobába nyílt, amelyből a résnyire nyitott ajtón át fény szűrődött ki. Egy pillantással felmérte, hogy annak a helyiségnek a másik ajtaja az előtérbe nyílik.

Akkor a dolog működhet.

Érezte egy tisztítószer illatát, amely nyitott fémdobozban volt, tőle egy méterre. A takarítónő kézikocsiján meglátott egy doboz cigarettát és egy öngyújtót is.

Urald a környezetedet!

Felkapta a cigit és az öngyújtót, majd felborította a fémdobozt.

Folyadék ömlött a helyiség padlójára, elfolyva abba az irányba, amerről az ázsiai jön.

Várt.

Öt másodperccel később a támadója, a géppisztolya csövet előreszegezve, kilesett a sarok mögül, nyilván azon tanakodva, hogy merre lehet az üldözött.

Malone várt még néhány másodpercig, hogy észrevegye.

A géppisztoly megint megjelent.

Berohant az irodába. Fűlsiketítő zajjal csapódtak a golyók a takarítónő kocsijába. Felpattintotta az öngyújtót, és lángra lobbantotta a cigarettás dobozt. Papír, celofán és néhány egyszerre kezdett égni. Egy... kettő... Átdobta a lángoló dobozt a szomszédos helyiségben terjedő folyadékba.

A tisztítószer hatalmas szisszenéssel lángra kapott.

A második szobában bekövetkező események azt igazolták, amire számított. Az ázsiai meghátrált a lángoló padlótól. És mielőtt ellenfele el tudta volna dönteni, hogy mit csináljon, Malone az ajtónyíláson keresztül rávetette magát, és a földre vitte.

A géppisztoly nagy koppanással leesett.

Jobb keze megragadta a férfi torkát.

De az ellenfele erős volt.

És fürge.

Kétszer is átfordultak birkózva, mire egy asztalnak ütözköztek.

Malone továbbra is markolni akarta a másik torkát, de az ázsiai elrugaskodott, és úgy felrúgta őt, hogy átfordult az ellenfele feje fölött. Oldalt gurult, az ázsiai felpattant. Malone készült a további küzdelemre, de az „őr” kirohant a szobából.

Malone fölkapta a fegyverét, és dobogó szívvel, zihálva az ajtóhoz óvakodott. A folyadék maradéka még mindig párázslott. Az előcsarnok üres volt, nedves lábnyomok látszóttak. Követte azokat. A sarkon megállt, óvatosan kilesett, de nem látott senkit. A liftek felé lépett, hogy megnézzze a kijelzőket. Mindkét lift a 8. emeletnél volt. Megnyomta a FEL gombot, és hátrébb ugrott, hogy tüzelhessen.

Az ajtók kinyíltak.

A jobb oldali lift üres volt. A bal oldaliban véres, csak alsóruhát viselő holttest feküdt. Nyilván a valódi biztonsági őr. Az eltorzult arcon két seb tátongott. A terv bizonyára az volt, hogy nemcsak az összes résztvevőt likvidálják, hanem az is, hogy egyetlen tanú se maradjon. Benézett a liftbe és látta, hogy a hívógombok tábláját szétzúzták. Benézett a másikba és látta, hogy azt is tönkretették. Vagyis csak a lépcsőn lehet távozni.

Kilépett a lépcsőházba, és fülelt. Valaki ment fölfelé, a tető irányába. Ő is több lépcsőfokot ugorva sietett fölfelé, olyan gyorsan, amennyire az elővigyázatosság engedte.

Kinyílt egy ajtó, aztán becsukódott.

Fent elért egy kijáráshoz, és hallotta, amint duruzsolni kezd egy helikopter beindulórotorja.

Kivágta az ajtót.

A helikopter hátsó motorja hangosan zúgott, a rotorlapátok egyre gyorsabban forogtak, miközben az ázsiai gyorsan bedobta a pénzzel teli két zsákot, aztán beugrott a gépbe.

A lapátok még gyorsabban pörögtek, és a helikopter kezdett felemelkedni a tetőről.

Teljesen kitérte az ajtót.

A hideg szél mellbe vágta.

Lőjön? Nem. Hagyja elrepülni? Azért küldték, hogy figyelje az eseményeket, de a dolgok rosszul alakul-

tak, úgyhogy cselekednie kellett. A pisztolyt a farzsebébe csúsztatta, begombolta a zsebet, aztán nekilódult. Néhány ugrással elérte a helikopter lépcsőjét.

Furcsa érzés volt úgy repülni a sötétben, hogy nem védte semmi. Erősen kapaszkodott a fémtalpba mindkét kezével, és lenézett.

Kelet felé tartottak, a tenger és a szigetek irányába. A gyilkosságok az olasz parton történtek, néhány száz méterre a tengertől, egy átlagos irodaépületben, a Marco Polo Nemzetközi Repülőtér mellett. A lagúnát kivilágított partszakaszok övezték, amelyek félkörívben tértek vissza a szárazföldre, középen Velencével.

A helikopter jobbra fordult és felgyorsított.

Malone átvette jobb karját a talpon, hogy jobban tudja tartani magát.

Megpillantotta Velencét. Körben mindenütt csak sötétség, ami nyílt vizet jelentett. Még távolabb kelet felé látzott a Lido, amelynek másik oldalán már az Adriai-tenger volt. Gyorsan föltérképezte, hogy mi van alattuk. Észak felé halvány fények jelezték Murano és Burano szigetét, illetve távolabb északra Torcellót. A szigetek úgy csillogtak a lagúnában, mint apró ékszerek. Malone föltornázta magát a helikopter talpára, és először vetett egy pillantást a kabin belsejébe.

Az „őr” nézett szembe vele.

A helikopter balra kanyarodott, nyilván azért, hogy megpróbálja lerázni a hívatlan látogatót. Malone teste kilendült, de erősen tartotta magát. Az ázsiai bal kézzel félrehúzta a tolóajtót, jobbáiban géppisztolyt tartott. Egy másodperccel azelőtt, hogy a golyók záporozni kezdtek volna, Malone átvette magát a gép alatt a másik talpra, és erősen belekapaszkodott.

Balról lövések csattantak. Malone biztonságban volt a jobb oldalon, de a karja már fáj a kapaszkodástól. A helikopter megint rázkódott előre-hátra, ezért a bal lábát is átvette a talpon, továbbra is öelve. A hideg levegőben kiszáradt a torka, a légzés is nehezebbé vált.

Valamit kellett tennie, még hozzá gyorsan.

Végignézte a forgó rotort, a levegőt csapkodó lapátokat, a harsogó turbinát. A tetőn még habozott, de itt úgy tűnt, nincs más megoldás. Két lábával és bal kezével erősen tartva magát, hátranyúlt, kigombolta a farzsebét, és elővette a Berettát.

Már csak egy megoldás maradt, hogy leszállásra kényyszerítse a helikoptert.

Háromszor belelőtt a rotor alatt lévő turbinába.

A motor akadozni kezdett.

Lángok lövelltek ki, a sebesség csökkent. A gép eleje fölemelkedett, hogy megpróbálja a levegőben tartani.

Lepillantott.

Még legalább háromszáz méter magasan voltak, és viszonylag gyorsan ereszkedtek.

Előrenézve megpillantott egy szigetet. Alig néhány fény jelezte négyszögletes alakját, Velencétől északra. Ismerte ezt a helyet. Isola di San Michele. Szent Mihály szigete. Nincs ott más, csak néhány templom és egy hatalmas temető, ahová a holtakat elhelyezik Napóleon kora óta.

A motor tovább akadozott.

Aztán füstfelhő tört elő a kipufogóból, orrfacsaró szaggal. A pilóta próbálta stabilizálni az ereszkedést, a helikopter imbolygott.

Átrepültek a sziget fölött, alig magasabban, mint a templom kupolája. A felszíntől hat méterre úgy tűnt, hogy sikegül. A helikopter emelkedni, aztán lebegni kezdett. A turbinája egyenletesebben járt. Malone alatt volt egy sötét folt,

de azt nem tudta, hány sírkő van azon a területen. Ebben a sötéttségben szinte semmit sem lehetett látni. A helikopter utasai nyilván tudták, hogy a hívatlan vendég még mindig ott van. Akkor minek szállnának le? Csak kicsit vissza kell menni, és egyszerűen leejteni az illetőt.

Többször kellett volna belelőnie a turbinába!

Már nem maradt választása.

Eleresztette a helikopter talpát.

Élete leghosszabb esésének érezte, bár ha jól idézte fel a tanultakat, a zuhanó test másodpercenként tíz métert esik. Vagyis a hét méter kevesebb mint egy másodperc. Remélte, hogy a talaj nem lesz túl kemény, és elkerüli a sírköveket.

Amikor leérkezett, a térde rögtön összecsucsklott, hogy tompítsa az ütődést, aztán oldalra gurult. Bal combjában rögtön fájdalmat érzett. A pisztolyt legalább sikerült kézben tartania. Két fordulat után megállt, és visszanezített. A pilóta már visszanyerte az irányítást a gép fölött. A helikopter bukácsolt, de közeledett. Jobbra fordult, így a támadója tisztán láthatott feléje. Odébb bicegphetett volna, de nem látott megfelelő fedezéket. Nyílt terepen volt, alacsony sírkövek között. Az ázsiai felismerte a nehéz helyzetét, alig harminc méterrel távolabb lebegve. A helikopter toloajtaja kinyílt, és a támadója, egyik kézben tartva a géppisztolyt, feléje célzott.

Malone felpattant, és a pisztolyát két kézzel megmarkolta. A tárban nem lehetett több négy tölténynél.

Hozd ki a helyzetből a legjobbat!

Így a motorra célzott.

Az ázsiai intett a pilótának, hogy vonuljanak vissza.

De addigra Malone már tüzelt. Egyet, kettőt, hármat, négyet.

Nem tudni, melyik golyó talált, de a turbina hatalmas tűzgolyóként felrobbant, megvilágítva az eget. Égő roncsdarabok szóródtak szét ötvenméteres körzetben. A hirtelen

fellobbanó fényben Malone több száz sírkövet látott maga körül. A földre vetette magát, és kezével eltakarta a fejét az újabb robbanásoktól.

A lángok megsemmisítették a helikoptert, annak utasait és a húszmillió dollárt.

Valaki ezért nagyon megüti a bokáját.

KETTŐ

VELENCE KIKÖTŐJE

23 ÓRA 15 PERC

KIM JONG DZSIN AZ ágy egyik oldalán állt, kezében tartva az intravénás fecskendőt. A lánya, Hana az ágy másik oldaláról nézte.

– Gondolom, láttál már ilyesmit – mondta halkan koreai nyelven.

Az *ilyesmi* alatt azt értette, hogy az erők érvényesítik akaratukat a gyengék felett. És tudta, hogy a lány sokszor lehetett tanúja ilyesminek.

– Nincs válasz? – kérdezte.

A lány csak nézett rá.

– Gondoltam is, hogy nem. A hal sosem került volna bajba, ha csukva tartja a száját, igaz?

A lány bólintott.

Elmosolyodott, hogy az ösztönös megérzése igaznak bizonyult, majd ismét az ágy felé fordult.

– Kényelmesen fekszik? – kérdezte.

Az idős férfi nem válaszolt. Hogyan is tehetett volna? A drog megbénította minden izmát, érzéketlenné tette az idegeit, tompította az agyát. A Kim kezében tartott intravénás zacskóból cső vezetett a férfi vénájába. Egy csappal lehetett szabályozni a folyadék áramlását. Nem fenyegetett az a veszély, hogy bárki leleplezze később az adagolást, mert a fogoly cukorbeteg volt, így újabb tűszúrás nehezen volna észrevehető.

– Gondolom, nem sokat számít, hogy kényelmesen fekszik-e – mondta Kim. – Ostoba kérdés volt. Úgysem megy már sehova.

Fölényes arckifejezés és közömbös tekintet – ezt örökölte az apjától, meg a ritkás haját, a hízásra való hajlamot, a vonzódását a dekadens szórakozáshoz. Viszont apjával ellentétben, akinek sikerült az ő apja nyomdokaiba lépni, és már negyed százada vezeti Észak-Koreát, Kimnek nem adatott meg ez a lehetőség.

És miért?

A tokiói Disneylandben tett látogatása miatt?

Kilenc gyermeke közül kettő oda akart menni. Ezért szerzett hamis portugál útlevelet, és megpróbált bejutni. De a Narita Nemzetközi Repülőtér egyik szemfüles határőre felfedezte a csalást, így őrizetbe vették. Az elengedése érdekében pedig az apja kénytelen volt egyenesen a japán kormányhoz fordulni.

És ez sokba került neki.

Kitagadták, kizárták az öröklési rendből.

Ahol addig a legidősebb fiú jogán ő volt a hatalom egyértelmű örököse, attól kezdve kegyvesztett lett. És tizenkét évvel ezelőtt, amikor az apja végre meghalt, Kim törvénytelen féltestvére foglalta el a helyét a hadsereg élén, a Nemzetvédelmi Bizottság elnöki posztján, és ez az öccse lett a Koreai Munkáspárt legfőbb vezetője, aki teljesen uralja a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságot.

Hogy is szól a bölcs mondás?

Csak az ostoba paraszt pöröl az ökrével.

Szemügyre vette a berendezést.

Nincs olyan luxus, mint az ő lakosztályában, két fedélzettel följebb, de így is messze az átlag fölötti. Ő és Hana tíz napon át hajózott az Adriai- és a Földközi-tengeren, megállva Horvátországban, Montenegróban, Szicíliában

és Olaszországban, és közben arra vártak, hogy az előttük fekvő öregember cselekedjék.

De semmi lényeges nem történt.

Úgyhogy az utolsó éjjel, amikor a hajó Velencében állt, és a rajta utazó több ezer turista a látnivalókat csodálta a parton, eljöttek meglátogatni Paul Larksot. Csupán kopogni kellett az ajtón, aztán könnyen legyűrték az idős férfit.

– Larks úr! – mondta Kim barátságosan. – Miért utazott ide?

– Hogy jóvátegyek egy hibát.

A hangja feszült volt, de a válasz határozott. Ez volt a drog lényege. Az agy csak az igazat tudta megfogalmazni. A hazugság megszűnt.

– Miféle hibát?

– Amelyet az országom követett el.

Csak az volt bosszantó, hogy mindig csak egy kérdésre érkezett válasz. Magától nem beszélt.

– Mióta vannak magánál azok a dokumentumok, amelyekkel jóváteheti a hibát?

– Amikor a kormánynak dolgoztam, akkor bukkantam rájuk.

Ez az ember miniszterhelyettes volt az amerikai Pénzügyminisztériumban, mielőtt három hónapja diszkrétan eltávolították onnan.

– Ez előtte vagy utána történt, hogy olvasta a könyvet? – kérdezte Kim.

– Előtte.

Kim is olvasta Anan Wayne Howell *Veszedeelmes hazafiak* című könyvét. Két éve magánkiadásban jelent meg, különösebb hírverés és visszhang nélkül.

– Howellnek igaza van?

– Igen.

– Hol van Howell?
– Holnap találkozom vele.
– Hol?
– Ő talál meg engem, miután elhagyom a hajót.
– Nem azért jött, hogy a hajóúton találkozzon Howell-lel?

– Ez volt az eredeti terv.

Furcsa válasz.

– Kellene mással is találkoznia?

– A koreival. De úgy gondoltunk, jobb lesz, ha mégsem.

– Ki az a *gondoltuk*?

– Howell és én.

Kim meglepődött a válaszon.

– Miért?

– Jobb, ha ez a dolog amerikaiak között marad.

Ez már jobban izgatta. Ő koreai volt.

– Hol vannak a dokumentumok, amelyek jóvátehetik a hibát?

Larks az utazás során fekete Tumi aktatáskával ment mindenhová. Sohasem vált meg tőle. Most viszont nem volt a lakosztályban. Hana már átkutatta.

– Odaadtam Jelenának. Ő megmondta a megfelelő jelszót.

A név ismeretlen volt Kim számára. Újabb szereplő. De azért tudni akarta: – Mondja meg a jelszót!

– Mellon.

– Mellen?

– Nem. Andrew Mellon.

Értette az iróniát, mégis megkérdezte, miért ezt választották.

– Ő volt az igazság őrzője.

Csak az érthette a megállapítást, aki már olvasta Howell könyvét.

– Mikor adta oda Jelenának a dokumentumokat?

– Néhány órája.

Ez persze nehézséget jelentett, mert részben az iratok megszerzéséért jött erre az útra. Hetekkel azelőtt, a távolból megpróbálta kicsalni a dokumentumokat Larkstól, de nem sikerült. Aztán találta ki, hogy találkozzanak a tengerentúlon. És ez a randevú nemcsak az írott bizonyítékokat juttathatja a kezébe, hanem elvezetheti a felbujtóhoz. Anan Wayne Howellhez. A *Veszedelemes hazafiak* szerzőjéhez.

– Jelena ismeri Howellt? – kérdezte Kim.

– Igen.

– És hogyan adja át neki a dokumentumokat?

– Holnap találkozik Howell-lel, miután leszállt a hajóról.

A dolgok egyértelműen másként alakultak, mint tervezte. De számított zökkenőkre ezen a nehéz úton. Fura alakokkal és elkeseredett emberekkel kapcsolatba kerülni mindig kockázattal jár.

– Ki maga? – kérdezte hirtelen Larks.

Kim lepillantott az ágyra.

A drog hatása hamarabb véget ért, mint számította, de továbbra is csak mérsékelten adagolta, hogy az öregember minden probléma nélkül beszélhessen.

– A jótévője vagyok – mondta Kim. – A koreai. – Meg sem próbálta elkendőzni megvetését, amikor ezt kimondta.

Larks megpróbált felemelkedni, de Hana visszanyomta. Nem kellett sok erő ahhoz, hogy az öreg fekvé maradjon.

– Csalódást okozott nekem – mondta Kim.

– Nem kell semmit sem mondanom magának. Ez amerikai probléma. Nincs szükségünk arra, hogy magukhoz hasonlók belekeveredjenek.

– Mégis elfogadta a pénzemet. Eljött az útra, és eddig nem panaszkodott.

Elfordította a szelepet, hogy több folyadék áramoljon. Larks barna szeme rögtön elfátyolosodott.

– Miért támadt neki a koreainak?

– Howell úgy gondolta, ez lesz a legjobb. Gyanakodott.

– Mire? A koreai nem a barátjuk volt?

– Ezekhez a hibákhoz nincs közük idegeneknek.

– Miféle hibákhoz?

– Amelyeket Solomon, Mellon, Howell és mások ellen elkövettek. Ezeket nekünk kell megoldani. Sajnos, mind igaz.

Kim növelte a folyadék áramlását, ami lehetővé tette, hogy Larks szabad akarata teljesen megszűnjön.

– Mi igaz? – kérdezte Kim.

– A hazafiak veszélyessége.

Ismerte a problémát a könyvből, de a kérdés továbbra is az volt: igaz-e mindez, vagy csak összeesküvés-elméletekre fogékony szerző képzelődése? Szó szerint az életét tette rá, hogy mindez létezik.

A zsebében rezegni kezdett a mobilja.

Az ágy fölött átnyújtotta az intravénás zacskót Hanának, aztán felvette a telefont.

– A helikopter felrobbant a lagúna fölött – jelentette egy férfihang. – Túl messze voltunk ahhoz, hogy biztosat tudhassunk, de annyit láttunk, hogy egy férfi felugrott a helikopter lépcsőjére, amikor az felszállt. Most éppen csónakkal tartunk arra, ahol a gép felrobbant.

– Akkor elveszett húszmillió dollár? – kérdezte Kim.

– Úgy tűnik.

– Az nem jó.

– Ezt nem kell nekünk mondani. A mi fizetségünk is ugyanúgy füstbe ment.

Ötvenszázalékos jutalékkal szerződttették őket.

– Derítse ki, mi történt! – mondta Kim.

– Azon vagyunk.

Újabb problémák. Nem ezt akarta hallani. Letette a telefont, és lenézett az ágyra, arra a küldöncre gondolva, akit Larks említett.

– Lehet, hogy meg tudjuk találni a nőt – mondta Hanának. – Ezt a Jelemet.

Hana visszaadta neki az intravénás zacskót.

– Holnap – mormolta Kim. – Amikor Howell megjelenik.

Ami azt jelentette, hogy Paul Larksra már nincs szükség. Ezért teljesen kinyitotta a szelepet.